

مبارزه زنان عضو اتحادیه کارگری اطریش بر علیه تعیین دستمزد بر مبنای جنسیت

Lisl Rizy / از نشریه دنیای جوان ۲۱,۰۴,۲۰۰۵

برگردان ناهید جعفرپور

درآمد خالص سالانه زنان کارگر در اطریش در طول ۴ سال گذشته ۱۱,۱ درصد سقوط نموده است در حالیکه این رقم برای مردان کارگر ۵,۹ درصد می باشد. در مقایسه با این تقلیل دستمزدها در بخش کارگری، در بخش اداری هم از سال ۲۰۰۰ به بعد همواره زنان کارمند اطریشی ۲٪ از درآمد خالص شان را نسبت به سال قبل تر از دست داده اند. رفرم مالیاتی سال ۲۰۰۵ در اطریش باعث گردیده تا اختلافات درآمدی در این کشور همچنان رشد نماید. در این میان طبق آمار رسمی زنان کارگر و کارمند اطریشی اولین قربانیان این رفرم مالیاتی می باشند. دستمزد زنان کارگر یک سوم کمتر از همکاران مردشان می باشد و با وجود اینکه روز بروز زنان بیشتری از تحصیلات عالی و آموزش های شغلی بر خوردار میشوند اما اختلاف درآمدی بر مبنای جنسیت همواره بر بازار کار اطریش شدیداً حکومت می نماید. انتظار می رود که این اختلاف درآمدی بر مبنای جنسیت حداقل در مشاغل تخصصی تقلیل یابد اما بر عکس، آمار نشان می دهند که این دسته از زنان هم از این تبعیض فاحش رنج می برند.

طبق آمار رسمی از هر ۱۰ زن شاغل در این کشور ۴ نفر بصورت نیمه وقت و پیمانی بکار مشغول است و مسلماً این مسئله به همراه خود نابرابری مزدی و کار مزد ارزان را بدنبال خواهد داشت و طبیعتاً این شیوه اشتغال درجه اشتغال زنان را در جامعه به لحاظ مدت زمان اشتغال دچار نقصان خواهد نمود.

در سال ۲۰۰۵ بیش از نیمی از کمک هزینه دوران بیکاری از سوی بیمه های بازنشستگی حذف گردیده است (۲۰۰۵: ۷۷۳,۵۰) که این مسئله شامل حال ۸۰٪ زنان شاغل در شرایط ذکر شده می باشد. در نتیجه از هر دو زن بازنشسته یکی در زیر خط فقر قرار خواهد گرفت.

طبق گزارش کمیسیون پارلمان اروپا در سال ۲۰۰۴، اطریش به کشور هائی تعلق دارد که اختلاف دستمزدی میان زنان و مردانش بسیار فاحش و بالاست. رنانه سزورگیتس جزء هیئت رئیسه زنان اتحادیه کارگری او گ ب می گوید: "ما باید فوراً یک سری از اقدامات اعتراضی برای مبارزه بر علیه تبعیض دستمزدی را سازماندهی نماییم. در این راستا ما احتیاج به یک سیاست "درآمد و خانواده" ای داریم که زنان را نه به عنوان کسانی که تنها کمک خرج خانواده هستند بلکه بعنوان انسان هائی مستقل با حقوقی برابر با مردان ارزیابی و راه رشد آنان را هموار سازد. ما زنان او گ ب امسال در روز ۸ مارس روز جهانی زنان با خواست "تمام دستمزد بجای نیمی از آن" بسیج شده و آکسیون های خود را بر علیه تبعیض دستمزدی بر مبنای جنسیت آغاز می نماییم. هدف ما ایجاد فشار بر دولت اطریش است که با وجود اعتراضات و همچنین خواست اتحادیه اروپا نه تنها به هیچ وجه حاضر به حل مشکل مادران شاغل یعنی "مراقبت از کودکان" (ایجاد مهد کودک های بیشتر دولتی) نیست بلکه روز بروز در سایه این دولت این خدمات منهدم می گردند و بجای پرداخت کمک هزینه فرزندان و کمک هزینه های فوق العاده برای زنان سرپرست خانوار با رفرم مالیاتی شانس کار طولانی مدت زنان را بسیار تقلیل داده اند نتیجه این شده است که روز بروز زنان بیشتری از صحنه کار اجتماعی خارج شده و آنانی هم که به اشتغال مشغولند باید با ساعاتی کم و مزدی ناچیز راضی بوده و از امنیت شغلی بر خوردار نباشند.

در سال ۱۹۹۵ در هنگامی که ما به اتحادیه اروپا وارد شدیم درجه کار نیمه وقت ما زیر حد متوسط اتحادیه اروپا قرار داشت. از سال ۲۰۰۱ به این سو این درجه کار نیمه وقت بشدت بالا رفته است. درجه کار نیمه وقت زنان در اطریش کاملاً بالای حد متوسط اتحادیه اروپا قرار گرفته است. خانم سزورگیتس همچنین اضافه می کند که ما خواهان رشد درآمدهای رده پائینی اجتماع بوده و از دولت می خواهیم حداقل دستمزد قراردادی برای زنان ماهی ۱۱۰۰ یورو باشد.

بیانیه کانون نویسندگان ایران در اعتراض به جلوگیری از نشست کانون

بنا به خبرگزاری ایلنا، کانون نویسندگان ایران طی بیانیه ای نسبت به محدودیت های اعمال شده برای فعالیت کانون نویسندگان ایران اعتراض کرد.

بر طبق این گزارش، بنابر تصمیم جمع مشورتی کانون نویسندگان ایران، قرار بر این بود که روز سه شنبه سیزده اردیبهشت هشتاد و چهار اعضای مجمع مشورتی، هیات جدید تدارک مجمع عمومی را در منزل یکی از اعضای خود برگزار کند. اما چهل و هشت ساعت پیش از برگزاری این نشست، وزارت اطلاعات جمهوری اسلامی ایران برای سومین بار به بهانه نداشتن مجوز، با هشدار صریح خود تشکیل این جلسه را ممنوع اعلام کرد. کانون نویسندگان ایران در بیانیه خود به منظور آگاهی افکار عمومی و سازمان های مدافع حقوق بشر اعلام کرده است:

۱- کانون نویسندگان ایران مطابق اساسنامه خود هیچ نیازی به کسب مجوز برای برگزاری مجمع عمومی ندارد و اگر تاکنون برای برگزاری یکی دو مجمع خواسته است که وزارت ارشاد مجوز صادر کند، فقط به این دلیل بوده است که متولیان و صاحبان محل ها برای برگزاری مجمع خواهان مجوز بوده اند.

۲- ما برگزاری مجامع عمومی سالانه کانون را حق مسلم خود می دانیم و مصمم هستیم که مجمع عمومی را در اولین فرصت و هر چه با شکوه تر برگزار کنیم.

۳. هر گونه حادثه ای که برای عضوی از اعضای کانون اتفاق بیفتد، پیامد مستقیم آن متوجه نهادهای مسوول است.

گفتگو با سیمین بهبهانی

مصاحبه خبرنگار روزنامه «اقبال» با خانم سیمین بهبهانی (۱۵ اردیبهشت)

- این سومین مرتبه ای است که مجمع شما را ممنوع اعلام کرده اند، می توانید بگویند چرا؟

- اگر می دانستم خوب بود. حالا که نمی دانم. بروید از خودشان پرسید. (قهقهه می خندد).

- و این خودشان چه کسانی هستند؟ از ارشاد هستند یا وزارت اطلاعات؟

- با هم اگر می دانستم می گفتم. مسلماً هر دفعه یکی از آقایان لطف کرده اند و اخطار را اعلام کرده اند برای شما چه فرق می کند.

- آیا نمی شود به صورت میهمانی و جمع های دوستانه و بدون اطلاع و درخواست مجوز در کنار هم جمع شوید؟

- ما به کسی اطلاع نداده بودیم. فقط به اعضای کانون گفته بودیم که جمع شوند و اگر بشود هیأت دبیران را ترمیم کنیم.

- پس چگونه در این مورد اطلاع پیدا شد و مخالفت با آن صورت گرفت؟

- از قدیم گفته اند دیوار موش دارد، موش هم گوش دارد. به علاوه ما که چیزی پنهانی نداریم. همه مطلع می شوند

- حالا عکس العمل کانون نسبت به این قضیه چیست؟

- خدمتتان عرض کنم. اعضای کانون به اتفاق تصمیم گرفته اند به فعالیت خود یعنی مبارزه با سانسور و حمایت از آزادی اندیشه، بیان و قلم ادامه دهند. این هر دو مطلب از اصول منشور ما هستند.